

гледъ, кукувица. Често-често взели птичкитѣ да се оплакватъ отъ нея. Оскърбявала ги, нападала по-малкитѣ птички, грабила имъ гжсеничкитѣ, червеи четатъ, мушичкитѣ и ги изяждала, а оце и съ крила ги била. Почнали да ѝ говорятъ, а тя извивала глава на страна и викала насмѣшливо:

— Ку ку! . . . Ку ку!

Освѣнъ това, живѣла тази кукувица, гдѣто завърне, защото никога тя собствено гнѣздо не правила. А когато ѝ дошло врѣме да носи яйцата, тя ги снасяла въ чужди гнѣзда. Тамъ ги подхвърляла.

Е, вече що за птица е тя, която и за своитѣ глѣнца не помислюва и да се грижи?! . . .

Повикала горската царица кукувицата при себе си и ѝ говорила:

— Какъ не те е срамъ! Всинки отъ тебе се оплакватъ а ти и не искаешъ и да знаешъ! . . . Поне гнѣздо си свий, — та да не подхвърляшъ яйцата си по чуждитѣ гнѣзда!

А кукувицата ѝ отговорила:

— Царице мила! Не съмъ научена за такава работа. Всѣкога съмъ живѣла господарски, — никога не съмъ се занимавала съ такава работа. И не умѣя!